

3. Mladini je brezdelno pohajkovanje po javnih cestah in ulicah po 9. uri (v času od 1. oktobra do 30. aprila po 8. uri) zvečer strogo prepovedano. Politična oblast sme v to svrhu določiti tudi bolj zgodnje ure.

4. Lastnikom malih gledališč, igrišč in sličnih podjetij je strogo prepovedano, dovoliti vstop neodraščeni mladini, ako je tudi v spremstvu odraslenih.

5. Prepovedano je mladini prodajati nepotrebne potratne reči, lišp in igrača.

6. Med neodraščeno mladino se prištevajo dekletki in deklice pred dopolnjenim 16. letom.

7. Ta določila se morajo nabiti v vseh gostilnah, kavarnah, igriščih itd.

8. Prestopki zoper ta določila se bodo kaznovali po politični oblasti z globo od 2—200 K ali pa z zaporom od 6 ur do 14 dni. Kaznovan bo v prvi vrsti spremiljevalec mladoletnega in pa lastnik gostilne ali kavarne. Gostilničar lahko vsled tega prestopka izgubi tudi pravico do nadaljnjega izvrševanja svoje obrti.

9. Obiskovanje kino-gledališč je mladoletnim dovoljeno le tedaj, ako se predstave končajo pred 8. uro zvečer in ako je tvarina predstave taka, da se mladina ne pohujša.

10. Prepovedano je mladini prodajati alkoholnih pijač.

11. Ta odredba je stopila dne 28. aprila 1916 v veljavo.

Dajte nam več delavnih moči!

Slovenska žena iz Loke pri St. Vidu pri Planini nam piše:

Oblastva nam kar dan za dnevom s posebnimi odloki naročajo, kako naj pridno delamo, vsako ped zemlje obsejemo, dovolj krme pripravimo, gledamo, da se bo dosti žita in drugih živil pridelalo itd. Pisati je lažje, kot taka povelja izvrševati, posebno letos, ko nam tako silno manjka delavskih moči in nam povrh še slabo vreme dan za dnevom nagaja pri našem poljskem delu. Pa ne smete si misliti, da se samo po senci sprehajamo, kakor se po mestih to vidi. V zadnji številki „Slovenskega Gospodarja“ ste pisali, da bo letos treba dovolj živinske krme spraviti na hleve, pa da bi se veliko fižola, koruze, krompirja in svinjske reje pridelalo. Dobro bi to bilo za nas, boljše kot za vas, ko bi nam bilo mogoče vse tako lepo izvršiti, kakor vi na list napišete, pa kako bomo delale povsod na njivi, ker kuruza ne rase drugače, nego da se jo zmiraj okopava. Huda bo letos, huda zaradi košnje, ker je veliko hiš, kjer so ostale samo žene z majhnimi otroki doma. Sedaj pa naj gre ena sama ženska v kuhinjo, k svinjam, h govčdi, potem pa še na travnik kositi, sušiti in spravljati. Pa pride dež in nam suho seno namoči, ker je premalo ljudi za spravljanje na razpolago. Moškega pa letos ne bo dobiti niti za zlat denar. Obračamo se torej z nujno prošnjo do vojaških in političnih oblasti: Dajte nam za letošnje poletje po več tednov vsaj starejši črnovojnik domov, da nam bodo pomagali pokositi travnike in spraviti seno.

Konec ustaje na Irskem.

Ustaja na Irskem, o kateri pišemo v uvodnem članku, je izbruhnila na Velikonočni ponedeljek, dne 24. aprila. Zadnjega aprila pa so se voditelji ustašev v mestu Dublin brezpogojno udali angleški vojni sili. En teden so bili uporni Irski gospodarji v Dublinu, kjer je bilo središče ustaje. Najhujši boji med ustaši in vojaštvom so bili dne 24., 27., 28., 29. aprila. Ustaši so se polastili najvažnejših delov mesta ter so s streljem iz oken in sploh z višjih krajev z navadnimi in strojnimi puškami ter dvema topovoma streljali na angleško vojaštvo. Mesto je na več krajih gorelo. Dne 29. in 30. aprila so vojaške čete generala Frencha ustaše obkolile, tako da je bil za nje vsak uspeh izključen, dasiravno je bilo baže 120.000 upornih Ircev proti Angležem. Poštno poslopje, kjer je bil glavni stan ustašev, je vojaštvo s topovi popolnoma razstrelilo. V nedeljo zjutraj je bil položaj za ustaše že tako kritičen, da so z vseh svojih postojank razobesili bele zastave. Proti poldnevju je nato večina upornikov odložila orožje in se udala. V ponedeljek, dne 1. maja, pa so se udali vsi ustaši. Cele trupe upornih Ircev je gnalo angleško vojaštvo v zapore, odkoder jih spravijo v London. Najlepši del mesta Dublin je v razvalinah. Od poštnega poslopja stojijo gole stene. Koliko ljudi je padlo v pouličnih bojih, še dosegati ni znano.

V tej ustaji so se godile velike silovitosti. Uporniki so streljali na neoborožene častnike in vojaške, tudi ženske, ki so se pridružile ustašem, so z revolverji od zadaj streljale na vojaštvo. Kajpada so angleški vojaki v pomnoženi meri vrnili te silovitosti ter so po ulicah morili nedolžne ljudi. Voditelja upornih Ircev, lorda Kasementa, katerega so dne 21. aprila zasačili, ko je hotel iz ladje izkrcati orožje za uporne Irce, so Angleži ujeli. Kasement pride še z drugimi upornimi voditelji pred sodišče. Kot kazena najbrž čaka smrt.

Italijansko bojišče.

Boji na tem bojišču so krajevno omejeni, povedini topovski boji. Pri Boveu so naši dne 26. aprila iztrgali Italijanom važno oporišče na Rombonu. Koderkoli so Italijani napadli, bodisi na primorski, bodisi na koroški in tirolski fronti, povsod so bili njihovi napadalni poskusi odbiti. Dne 29. aprila je Italijan zopet obstreljeval Gorico. Naši letalec pa so isti dan zopet obiskali nekatera italijanska mesta na Benečanskem in so z uspehom metali bombe. Kadorna se je, kakor poročajo novejši vesti, pomaknil bližje k južnemu Tirolu. Morda bo na tej fronti poskušal srečo, katere ni našel ob Soči.

Borba za Kol di Lana.

Napadalno točko Italijanov v bojih v Dolomitih tvori ozemlje Monte Kristalo in južno od tam ležeča gora Kol di Lana. Oboje vežeta Ampezo in Falcarego-cesta, ki po naravi ločita obojni fronti. Posrečilo se je Italijanom, da so jo prekorajili v južnem odseku pri Totani na Kol di Lana, izjavilo se jim je jo pa prekorajiti v izhodnem odseku, kjer tvorijo križišče v miru zelo obiskovane toplice Sluderbah. Za Kol di Lana so žrtvovali Italijani 10.000 mož. Italijani hočejo priti iz doline Kordevole v dolino Passa do Avisio. Sovražniku preostaja le cesta skozi Kordevole in prelaz Pordoi, da pride tja, ki ga zapira v obliki gradu naprej potisnjeni Kol di Lana, ki presega 2064 metrov visoko cesto Falcarego, Kordevole pa za 1000 metrov. Za njim stoji Monte Seim, mimo njega vodijo novo zgrajena pota v dolino Korvara in v dolino Passa. Visoko nad potokom Kordevole vodi cesta na strmi rob Kol di Lana. S težkimi topovi na obeh straneh soteske Kordevole so pridobili Italijani cesto. Počasi napredujejo so preplazili strmine južnega roba in se zakopali pred najsprejemnejšimi predpostavkami avstrijskih utrd, ki so se držale v črtnem neprekinjenem boju kljub neprestanemu bobnečemu ognju nasproti vsem napadom sovražnika. Pot čez sedlo Pordoi je pa Lahom prejkotslej zaprta. Zadnje dni o bojih za Kol di Lana ni nobenih posebnih poročil.

Težki boji na južnem Tirolskem.

Črnovojnik Mihael Karner, doma oči Marije Snežne na Velki, piše svojemu prijatelju s tirolskega bojišča:

Na naši fronti smo ta mesec doživeli najhujše dni, kar jih pomnim v sedanjih vojski. Sovražnik je hotel nas in naše postojanke s strašnim artilerijskim ognjem popolnoma uničiti. Ko je mislil, da je artilerija storila svojo nalogo, je navadno prešel k infanterijskemu napadu, a je bil vsakokrat odbit. Tako se je do danes, dne 22. aprila, ponavljalo vsak dan zaporedoma. Sovražnik je imel ogromne izgube, mi pa malo. Žal, da smo Slovenci v teh bojih izgubili dva vrta tovariša: Jožeta Vidriha in Anton Ježa, ki so ju Italijani ujeli.

Ob koroško-italijanski meji.

Slovenski fantje nam pišejo: Nahajamo se že četrti mesec na koroško-laški meji. Polentar se trudi na vse moči, da bi nas pregnal s strmih planin. Mi se držimo trdno kot skala v visokem gorovju. Hvala Bogu, da je že postalo bolj toplo, a snega je še tu vedno dovolj. Tudi noči so še mrzle. Lahi nas še vedno pozdravljajo z granatami in šrapneli, a le slabo zadenejo. Granate treskajo v skale ali niti vinarja škode ne napravijo. Po nekaterih krajih je mnogo suhih mecesnov. Enkrat so nas Lahi grozno pozdravljali z granatami, ali zadeli niso veliko. Naenkrat je udarila granata večjega kalibra med suho dreve, železni kosi in kamenje so kar zažvižgali po zraku in par dreves je na drobne kosce raztreščilo. Imeli smo potem fina drva za kuhinjo, ki nam le po noči kuha. Imamo jako dobre stotnika, ki nam preskrbi večasih jako vesele urice. Kupi nam je harmoniko in druge instrumente, zbral pevec itd. Polentariji slišijo, kadar se pevci oglasimo. To jih gotovo jezi. Streljajo salvo za salvo, da nad nami čivka krogel, kakor da bi se čebele rojile, a mi se ne zmenimo za to. Igramo, pojemo in delamo naprej, kakor da bi nič ne bilo. Skoraj bo preteklo leto, kar stojijo Lahi na tistem mestu, kjer so bili v začetku. Dolder živimo Slovenci, si verolomni Lahi ne bodo kuhali polente na naših slovenskih tleh.

Kratek čas nam tudi dela „Slovenski Gospodar“, ki nas kot naš stari prijatelj obišče vsak teden. Priscrni pozdrav vsem bralcem in bralkam našega „Slovenskega Gospodarja“! — Gorjanc Franc, Arnuš Stanko iz Središča, Črešnar Metod iz Sv. Kungunde na Pohorju, Kovčec A. iz Sav. dohne in Kovčec J. iz Bizeljskega.

Slovenci, glavo po koncu!

Josip Stukelj, predmojster pri 30,5 cm možnarski bateriji štev. 7-II. vojna pošta štev. 91, nam piše dne 25. aprila z italijanskega bojišča:

Ko se je letos začel postni čas, torej čas molitve in premišljevanja trpljenja Kristusovega, smo imeli tudi mi slovenski fantje in možje večkrat priložnost porabiti čas v ta namen. Zdelo se mi je, kakor da sem doma, posebno po nedeljah, ko sem čital v

„Slovenskem Gospodarju“ postno pridigo. Na Veliko soboto, ko je nastopil čas, da se delijo piruhi in blagoslovijo jedila, nam je začel tudi naš bogokleti nasprotnik pošiljati „pisanke“ ter jih sipal po nas, kakor za stavo. Akoravno nismo bili z njimi posebno zadovoljni, vendar smo mu prav pošteno vrnili, kakor si je zaslužil. Se celo na obed smo Lahe povabili in se jih je lepo število pridružilo, seveda primorani in kar brez orožja. To smo pa storili zato, da nam danes ali jutri ne bodo predbacivali, češ, lepiti pisanke smo vam poslali, pa jih nam niste vrnili.

Na Veliko soboto že pozno zvečer je prišlo povelje, da moramo nastopiti in sicer: Ogri skupaj, Nemci skupaj in Slovenci zopet skupaj, nakar smo začeli peti velikonočne in nekatere narodne pesmi. Ker je bil poveljnik Oger, so imeli Ogri prednost in začeli prvi peti, potem Nemci in nazadnje Slovenci. Ko pa smo nekali, je rekel, častniški namestnik: „Niemand kann so schön singen, wie die Slovenen.“ („Nihče ne zna tako lepo peti, kakor Slovenci.“) Nato nam je razdelil nekaj pravih dobrih smodk. Zatorej, slovenski fantje: Glavo visoko! Skloni jo samo takrat, kadar žvižga sovražna krogla v smeri proti tebi!

Na Veliko nedeljo smo šli k sv. maši. Akoravno ne v cerkev, vendar smo slišali tudi pridigo in bil sem zelo vesel, da sem po dolgem času vendarle mogel biti pri maši. Popoldne smo šli v gledališče, katero so priredili na Krasu samo zaradi nas vojakov. Posebno zanimivi in veseleži so bili za mene Veliki ponedeljek in torek. V ponedeljek sem imel službo na opazovališču. Naenkrat slišim po telefonu: „Tukaj korporal Stukelj.“ Ime mojega strica. Nahaja se tudi na bojišču in sicer prav blizu mene. Govorila sva par besed telefonično, ko sem bil pa službe prost, sem prosil častnika in dovolil mi je, da sem šel obiskat strica. Kako sva bila vesela oba, ne morem popisati, da se po tako dolgotrajni vojski in vedno na bojišču vendar enkrat snideva zdrava in vesela. Imel sem pa dovoljenje 24 ur izostati in nudila se mi je lepa priložnost, katero sem tudi porabil, in sicer, da sem opravil sv. spoved in prejel sv. obhajilo. Ves srečen sem se vrnil zopet nazaj k mojim tovarišem, s katerimi vred pozdravljam vse čitatelje „Slovenskega Gospodarja“, vse znanee in sorodnike ter ostanem zvest branitelj naše ljube slovenske domovine.

Turška bojišča.

Trdnjava Kut-el-Amara se udala.

Velik, hud udarec je zadal Angleže in zlasti še njihove politične voditelje, ki se nahajajo sredi med velikimi irskimi in vojaško-nabornimi težavami. Trdnjava Kut-el-Amara je padla. In v njej se je angleški general Townshend dne 29. aprila s celo svojo obkoljeno armado, ki je štela okoli 13.000 mož, brezpogojno udal turškim oblegalcem. Angleži so ponudili en milijon funtov šterlingov, ako bi smeli s svojo armado svobodno odkorakati iz mesta, a Turki so to ponudbo odklonili. Celih 145 dni je bila trdnjava obkoljena od turške armade. Angležem so živila skoro popolnoma pošla, kakor svoj čas posadki v Przemyslu. Pred udajo je dal general Townshend uničiti topove in strelivo. V trdnjavi se je nahajalo med 13 tisoč vojakov 5 generalov in 500 častnikov. Od časa do časa so skušali Angleži spraviti v oblegano mesto živila po zraku. Zrakoplovci so metali vreče moka v posebne nastavljene mreže, a to ni mnogo izdalo, ker so turški letalci motili delovanje angleških. Angleži so poskušali tudi z neprestanimi sunki proti turškim četam v Mezopotamiji pripomagati obkoljeni armadi v Kut-el-Amari do rešitve. Pa vse je bilo zaman. Angleške čete so bile premalo številne in prešle v primeri s turškimi in vrh tega so vsepovsod trčile ob močne utrdbe, ki so jih napravili nemški pionirski oddelki. Mesto Kut-el-Amara leži ob reki Tigris kakih 350 km zračne oddaljeno od Perzijskega zaliva. Bagdad, do katerega so hoteli priti Angleži, pa leži kakih 160 km severno od Kut-el-Amare (zračno razdalje Trst—Dunaj).

V Turčiji je padec te trdnjave izzval velikansko veselje. Ves Carigrad je bil več večerov razsvetljen in okinčan z zastavami. Turškemu veselju pa odgovarja angleška žalost. V boju s Turki Angleži še niso dosegli nobenih posebnih uspehov, temveč skoraj same poraze. Hoteli so vzeti Dardanele in se polastiti Carigrada, pa ni šlo ter so morali umakniti svoje čete z galipolskega polotoka. Hoteli so od Perzijskega zaliva prodirati proti Bagdadu in spraviti v svojo oblast mesto, ki je z ozirom na bagdadsko železnico, katerega je v nemški oblasti, velikega pomena. Pa tudi ni šlo in njihove čete so prišle v turško ujetništvo. Sedaj Angleži ugibajo, kje bi nanovo začeli, da dosežejo zmago, pa ne zopet poraz.

Francosko bojišče.

Pred Verdunom se vrši borba za posamezne po-

stojanke na levem in desnem bregu Moze. Francozi se trudijo na vso moč, da bi Nemce vrgli iz zavzetih krajev. Dosedanji njihovi poskusi niso uspeli. Zato pomnožujejo svoje moštvo s četami, ki so jih odvezli v Egiptu ter jih bodo vzeli tudi v Solunu, kamor bi radi spravili srbske vojaše. Ko bodo imeli dovolj vojaštva, napovedujejo protiofenzivo.

Vse za Verdun.

Grški parnik „Byzantion“ je priplul v grško pristanišče Pirej. Na krovu je imel, kakor se poroča iz Aten, grške begunce iz Egipta. Begunci pripovedujejo o velikanskem in mrzličnem četverosporazumu, spravi kakor hitro mogoče velike množine čet, ki so se udeležile podjetja pri Dardanah in so se sedaj nahajale v Egiptu, v Marseille na južno Francosko.

V egiptovskih pristaniščih je zbranih čez 150 angleških in francoskih parnikov, ki so pripravljeni za prevoz čet in artilerije iz Egipta v Marseille. Do sedaj so spravili baje čez 100.000 mož iz Egipta v Marseille, odkoder so bili poslani v Verdun.

Francoški poročevalni urad „Agence Havas“ je pretečeno soboto o Verdunu izdal poročilo, katero zaključuje s temi tajnostmi stavki: „S kratkimi besedami rečeno, soditi je, da je bitka pred Verdunom v vojaškem oziru končana. Neuspeh sovražnih načrtov se sme smatrati tačas kot končno veljaven. Edina skrb naših nasprotnikov je zdaj, da prikrijejo svoj neuspeh v očeh ljudstva, čeprav z nekaterimi nadaljnjimi tisoči izgub.“

Brezdvomno je, da je namen tega poluradnega poročila pomiriti veliko skrb francoskega ljudstva zaradi Verduna. Zato se oznanja v svet končni neuspeh nemškega orožja. Ker se še pa nadaljujejo boji pri Verdunu in ker nemško armadno vodstvo sklepa vedno trdnjeje železni obroč okrog Verduna, izjavlja francoski poročevalni urad, da žrtvujejo Nemci nove tisoče mož, le da bi prikrili svoj neuspeh. Toda iz gornjega poročila, da mora general Joffre poslati slehernega moža proti Verdunu, je razvidno, kdo mora v resnici žrtvovati na tisoče mož.

Rusko bojišče.

Na ruski fronti so se vršili večji boji in sicer med Avstriji in Rusi pri Mlynovu ob reki Ikvi, koder so naši dne 28. aprila vrgli Ruse iz njihovih postojank. Radi ruske premoči pa so se naši naslednji dan severno od Mlynova zopet nekoliko umaknili. Med Nemci in Rusi pa je prišlo dne 28. in 29. aprila pri Naroškem jezeru do večjih bojov. Nemci so vrgli Ruse med krajema Stanaroče in Stahovec iz njih postojank ter so ujeli do 5600 Rusov. — Zadaž za rusko črto se baje vrše velike priprave ruske armade. — 2. in 3. maja je bila obletnica slavne naše zmage pri Gorliceh, s katero se je začela vrsta ruskih porazov.

Pred važnimi dogodki na Grškem.

Vsa znamenja kažejo, da se na Grškem pripravljajo važni dogodki. Četverosporazum bi po vsej sili rad spravil srbske čete — baje 130.000 mož — pred Solun in sicer ne po morju, ampak čez grško ozemlje. Grška vlada pa je izvedela, da bi Francozi in Angleži ob tej priliki radi zaseli vse važnejše grške postojanke ob železnici. Radi tega je Grčija odgovorila, da železnice ne bo izročila ter da ne bo privolila v prehod srbskih čet. Četverosporazum namerava rabiti silo in grozi, da bo samovlastno zasadel vse važnejše grške luke. Tudi Venizelosovi pristasi so zopet začeli rogoviliti. V teh resnih časih pa so se zganili grški častniki in v posebni izjavi zatrjujejo, da hočejo čuvati kralja in prestol in da se ne bojijo nastopiti proti onim, ki rovarijo zoper domovino in kralja. Med tem pa je četverosporazum kot zunanji dokaz, da ima on oblast in moč v rokah, zaplenil na Krfu odpošiljatev koruze, ki je bila določena za severni Epir. Med prebivalstvom vlada huč glad, na katerem je že umrlo več oseb. Torej same zmede in nadloge.

Pred Solunom.

Iz Soluna se poroča, da se opaža pred Solunom na obeh straneh zopet živahnije gibanje. List „Petit Parisien“ poroča, da so Bolgari in naši zasedli mesto Dojran ob grško-bolgarski meji.

Amerika.

Nemčija še vedno ni odgovorila na ameriške zahteve. V nemškem glavnem stanu se neprestano vrše posvetovanja, katerih se udeležuje cesar, državni kancelar, ministri in vojskovodje. Tudi berlinski ameriški poslanik je bil te dni pri nemškem cesarju v glavnem stanu. Nemci ž njim zelo prijazno stopajo; cesar ga je celo povabil na obed.

Ni pa take prijaznosti opaziti pri predsedniku Zedinjenih držav. Wilsona namreč vleče sree ne k Nemčiji, temveč Angliji. Razlogi za to angleško ljubezen so pred vsem trgovinski: 1. Amerika izvažava vsako leto v Anglijo tri- do štirikrat toliko blaga kot v Nemčijo. 2. Anglija ima v Ameriki mnogo več denarja naloženega kot Nemčija. 3. Tekmovanje Anglije se v Ameriki ne smatra kot tako nevarno kot tekovanje Nemčije. K temu še pridejo drugi vzroki, in sicer: Od ameriškega prebivalstva je najmanj 40 odst. Angležev, Nemcev, nemških Avstrijcev, Švicarjev in Škandinavcev pa samo 30%. 2. Deželni jezik v Ameriki je angleški. 3. Politični vpliv nemškega življa je v Ameriki mnogo manjši, kot bi mu slo z ozirom na število Nemcev v Ameriki. Politično vodstvo je v angleških rokah. 4. Wilson se veliko bolj boji nemškega militarizma na suhem, kot pa angleškega militarizma na morju.

Glede na razmerje med Ameriko in Nemčijo pa baje še ne bo tako hitro prišlo do razjasnitve. Nemški odgovor na Wilsonovo zahtevo je v glavnih točkah že izdelan, toda ne vsebuje odločitve. Odločitev bo pri Wilsonu, ki bo ali ta odgovor smatral kot povsem zadovoljiv ali pa ga odklonil, kar bi pomenilo vojsko z Nemčijo.

Angleška vojaška dolžnost.

Angležem nič kaj ne diši vojaška suknja. Rajši gredo pod zakonski jarem ali pa se skušajo še na drugi način izvit. Toda splošni položaj na bojiščih, padec Kut-el-Amare, irska ustaja in drugi vzroki zahtevajo in vevajo upeljavo splošne vojaške dolžnosti. In res je angleško ministrstvo, kakor se poroča iz Londona, dne 29. aprila z večino 5 glasov sklenilo, da se takoj upelje splošna vojaška dolžnost.

Slovenske žrtve za domovino.

— Jakob Majerič. Iz Juršincev nam poročajo: Na Velikonočno soboto, dne 22. aprila, smo prejeli nepričakovano, pretresljivo in prežalostno novice, da je bil dne 30. januarja v boju na gori Sv. Mihaela ranjen, drugokrat na južnem bojišču, in da je pri prenašanju na obvezovališče vsled ran, ki jih je dobil na levi nogi in na desni roki, umrl Jakob Majerič iz Juršincev pri Sv. Lovrencu v Slov. gorici. Rajni je bil že od začetka vojske v Galiciji in tam je bil že tudi dvakrat ranjen ter se je zdravil v Miškolen na Ogrskem, v Građu, v Celju in Varaždinu. Pokopan je na pokopališču v Biljah pri Gorici. Bil je doma ud Marijine družbe, priden, pošten in priljubljen fant. Počivaj mirno, dragi in nepozabljeni Jakob in raduj se v nebeškem raju, kjer sprejmeš plačilo za svoja junaštva!

— Karl Marguč. Sv. Duha - Loče: Došla je iz daljne Rusije prežalostna vest, da je v bolnišnici umrl posestnikov sin Karl Marguč iz Kolačnega. Boril se je hrabro na ruskem bojišču ter je ranjen prišel v rusko ujetništvo. Bil je blagi mladenič, vedno vnet za naš napredek. Bil je tudi ud Bralnega društva v Slov. Bistrici, kjer je delal kot mizarški pomočnik ter se ni sramoval svoje narodnosti. Domov je pisal zelo ljubeznjiva pisma ter vedno pripominjal: Molite za me, ker težko, če se še kedaj vidimo. In res je uganil. Dragi Karl, ti si se preselil v boljšo domovino, kjer ni vojske, ne trpljenja. Počivaj sladko v daljni ruski zemlji!

— Franc Pihler. Mestni vrh pri Ptuj: Hud udarec je zadel znano in spoštovano Pihlerjevo družino. Umrl je njih ljubi sin in blagi brat Franc Na južnem bojišču je smrtnonevarno zbolel in bil prepeljan v Ljubljano in slednjič v bolnišnico na Dunaj, kjer je na Velikonočni torek, dne 26. aprila 1916 izdihnil svojo junaško dušo. Domovina je izgubila z njim neustrašnega junaka, dobrega Pihlerjeva družina ljubega sina, župnija poštenega, značajnega in narodnega mladeniča. Pihlerjevi družini naše prisrčno sožalje. Umrli je bil brat gospoda o. Juvenala, frančiškana na Koroškem. Prebogi Franček, spavaj mirno! Na svidenje nad zvezdami!

— Janez Rakun. Rečica ob Savinji: Nedavno je prišla z južnega bojišča vest, da je tam padel za domovino vrl mladenič in naroben „Slovenskega Gospodarja“ Janez Rakun, p. d. Čremeški iz Rečice. Vojskoval se je najprvo na srbskem bojišču, potem je odrinil na rusko bojišče, kakor se vidi iz pismem, ki jih je pisal svojim starišem, je bil v Galiciji 8 mesecev frontu. Ko pa se je začela vojska z verolomnim polentanjem, je bil prestavljen na italijansko bojišče, kjer je padel zadet od sovražne granate. Značilno je, da, kadar je pisal, je vselej pristavil, da naj se ga domači v molitvi spominjajo in priporočujejo Materi božji. Upajmo, da ga je tudi ona sprejela med svoje sinove. Počivaj v miru, dragi Janko!

Nemci slavijo slovensko junaštvo.

Prijatelj lista nam piše: Po naključju mi je prišel v roke gornještajerski list, v Gröbmingu ob Aniži izhajajoči „Der Ennstaler“ z dne 25. marca t. l., štev. 13. In glej! Pri-

naša opis odlikovanja dobrega mi znanca, g. Leop. Šeško, sina železniškega vratarja na mariborskem glavnem kolodvoru, rodom iz St. Vida na Planini. — Prestavljen v materni jezik odlikovanega se glasi:

Soboto, dne 18. aprila, se je vršila na dvoru tukajšnjega vojaškega okrevališča lepa slovesnost. Računskemu podčastniku I. razreda Leopoldu Šeško je bila podeljena srebrna hrabrostna svetinja I. razreda. Povabljeni po g. majorju Rud. Schnabel so došli k slovesnemu odlikovanju: okrajni glavar gosp. baron Baum z gospodi uradniki, gg. častniki, veleč. duhovščina, ravnatelj Wamtrechtsamer, nadpoštar Putz, zastopniki občinskega in šolskega sveta, veterani in ognjegasci in mnogo ljudstva. Vpričo vojakov in gostov je spregovoril g. major:

„Računski podčastnik Šeško je bil poveljnik vojnih kuhinj pri 9.-26. vojnem bataljonu. Med drugo laško olenzivo — 21. julija 1915 — je ob nasprotnem napadu na Zdravščino došel bataljon po ljutem boju proti večeru na hrib Sv. Martina. Brez povelja, po lastnem nagibu, iz skrbi za tovariše, je spravil Šeško med najhujšim topovskim bojem vozove s strelivom in vojne kuhinje do bataljona. Previdno a neustrašeno in odločno, v vedni smrtni nevarnosti, je med vojake razdelil strelivo, jedila in celo pijačo ponoči od 10. ure do 3. ure zjutraj. Pri tem je izgubil le eno tovarno živinč: svoje moštvo pa je z nadčloveškim naporom združil in s kuhinjami vred proti jutru pospravil na varno. Tako je delal Šeško ves teden, — noč za nočjo, v veležavnih okoliščinah. Istosčasno je po dnevi opravljal Šeško vojno službo v fronti nemurno. Na povelje stotnika Teichtmanna je v toči topovskih in puškinih krogel dan za dnem vestno nadzoroval bojne straže v najsprednejših vrstah pred očmi sovražnika. Zasluge Šeškove spričuje dopisnica, poslana mu od g. stotnika:“

„Spominjam se Vašega izvrstnega, vedno uzonega delovanja v vojnem oskrbovanju. V najtežjih razmerah ste vodili na Dohardovski planjavi za ves bataljon 9.-26. trojno vojno kuhinjo; skrbeli ste za prehrano in pijačo v strelskih jarkih v sredi sovražnega ognja. Poleg tega ste v najljutejših bojih zvesto in adano stali ob strani svojemu poveljniku, kot nadzornik prednjih straž. Tako ste si nabrali polno zaslug. Danes Vas ponovno predlagam v velezasluženo odlikovanje. Do tačas Vas pozdravlja Vaš stotnik Teichtmann.“

Mislím, taki pohvali ni kaj pridejati. — Vojaki! Presvitli cesar so podelili računskemu podčastniku Leopoldu Šeško za vso njegovo hrabrost, previdnost in zvestobo srebrno hrabrostno svetinjo I. razreda. Za računskega podčastnika zelo redko, a tem več vredno odlikovanje. Prav posebna mi je čast, to visoko odlikovanje pripeti na prsa zaslužnemu možu, katerega sem v kratkem času spoznal vrednega vse časti in hvale. — Šeško! V imenu častnikov in vojakov Vam čestitam prisrčno. Nosite to častno odlikovanje v vedni spomin na veliko dobo, v hvaležnosti do našega najvišjega vojnega gospoda, našega priljubljenega, dobrega cesarja F. J. I. On naj živi, živi, živi!“

Govoru so pritrjevali vsi navzoči iz srca. Vojaki so defilirali pred odlikovanjem. Gröbminski fotograf Fel. Biermayr je posnel slavnost v slikah, ki jih bomo priobčili.

Tako poroča nemški list — jaz pa prestavo Slovencem v čast in ponos, v spodbudo in zasluženo zadostenje uzorne hrabrosti in udane zvestobe toliko slovenskih junakov! Tuja hvala velja!

Opomba: Šeško opravlja v okrevališču vrljub svoji bolehnosti, nakopane si na Dohardobu, še vedno aktivno službo v pisarni. Pač vester služabnik cesarju.

Razne novice.

* Teden Rudečega križa. Kadarkoli je treba z dejanjem pokazati svoje avstrijsko-domoljubno mišljenje, tedaj je naša duhovščina in naše slovensko ljudstvo vedno na svojem mestu. Tako tudi sedaj, ko se v naši škofiji po naročilih prevz. g. knezoškofa nabira za Rudeči križ. Kakor izvemo, se je že zadnje nedeljo, torej 1. dan nabiralnega tedna za Rudeči križ, naša duhovščina in slovensko ljudstvo z veseljem srecem ter z velikimi doneski odzvalo škofovemu klicu. Kdor še ni imel priložnosti, pa še bo lahko te dni storil svojo človekoljubno dolžnost. Kar darujemo v namenu, da pomagamo svojemu bližnjemu, darujemo Njemu, ki bo naš Sodnik.

* Sv. birma v lavantinski škofiji se bo letos vršila po sledečem redu: dekanija Dravsko polje od 7. do 13. maja, dekanija Laško od 21. maja, dekanija Šaleška dekanija od 1. junija in dekanija Ljubljana od 9. junija naprej. — V dekaniji Dravsko polje bodo prevz. knezoško delili sv. birmo: v nedeljo, 7. maja, v Hočah, dne 8. maja v Slivnici, dne 9. maja v Framu, dne 10. maja v Cirkovcah, dne 11. maja na Ptujski gori, dne 12. maja pri Sv. Lovrencu in dne 13. maja pri Sv. Janžu.

* Duhovniške vesti. Č. g. Anton Stergar je bil dne 1. maja umeščen za župnika pri Sv. Magdaleni v Mariboru. — Župnijski izpit sta te dni napra-